

Poslední zkouška

Od scenáristy
úspěšného
seriálu *Most*

Sebastian Bergman čelí
dosud nejnebezpečnějšímu
protivníkovi: nesmírně
inteligentnímu sériovému
vrahovi se zvláštním
posláním. Kdo šlápne vedle
jako první?

HJORTH & ROSENFELDT
HJORTH

& ROSENFELDT HJORTH

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

MICHAEL HJORTH & HANS ROSENFELDT

Poslední zkouška

Poslední zkouška

BRNO 2016

MICHAEL HJORTH
& HANS ROSENFELDT

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Petra Hesová, 2016
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-832-2 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-833-9 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-834-6 (Formát MobiPocket)

Milý pane šéfredaktore Källmane, jsem Vaším čtenářem již mnoho let. Nejdříve jsem odebíral Vaše noviny v papírové podobě, ovšem před několika roky jsem dal přednost jejich internetové verzi. Ne vždy souhlasím s Vašimi názory a mám občasné pochybnosti jak o Vámi volených tématech, tak o tenděncnosti Vašich reportáží, přesto mi četba téměř vždy skýtala jisté uspokojení.

V tomto okamžiku se nicméně cítím nucen položit Vám coby odpovědnému vydavateli následující otázku.

Z jakého důvodu je na stránkách Vašich novin vychvalována hloupost?

Jak došlo k tomu, že nefalšovaná lidská tupost je nejenže vyzdvihována, ale dokonce je povyšována na normu, ba na něco žádoucího a záviděníhodného?

Proč dáváte ve svém periodiku prostor lidem, kteří nemají nejmenší tušení, kdy vypukla druhá světová válka, postrádají základní matematické dovednosti a až na výjimky nejsou schopni dát dohromady kloudnou větu? Jejich jediným nadáním je schopnost špulit rty na oněch takzvaných „selfie“ a do obecného povědomí se dostali pouze zásluhou ochoty svléknout se v některé z nepřeborného množství reality show, jimiž se to na televizních obrazovkách jen hemží.

Ve svém zaměstnání přicházím do styku s mnoha mladými lidmi. Jsou ukáznění, inteligentní, nadšení a ambiciózní. Dokážou diskutovat na úrovni, vstřebávají vědomosti, nepostrádají kritické myšlení a vzdělávají

se za účelem získání zajímavého, společensky prospěšného povolání. Všichni něco umějí a touží něčeho dosáhnout.

To jim byste měli popřát sluchu. Oni by měli být vyzdvihováni jako vzor pro ostatní. Ne ti bezohlední egoisté posedlí vlastním vzhledem, kteří mají tělo samé nevkusné tetování, náušnici v jazyku a chlubí se nízkým IQ i nevdělaností.

A tak Vám ještě jednou kladu výše zmíněnou otázku a budu se těšit, že ji na stránkách svého deníku zodpovíte:

Jak došlo k tomu, že nefalšovaná lidská tupost je nejenže vyzdvihována, ale dokonce je povyšována na normu, ba na něco žádoucího a záviděníhodného?

S přátelským pozdravem
Cato st.

„**M**áte třicet vteřin, začínáme teď.“

Mirre už přestával vnímat kovové cvaknutí provázející spuštění stopek. Jak dlouho tohle ještě potrvá? Co že to ten chlap řekl?

Prý mu položí šedesát otázek.

Kolikátá v pořadí je tahle? Mirre neměl tušení. Připadalo mu, že už tam spolu sedí celou věčnost. Pořád nedokázal pochopit, co se vlastně stalo.

„Chcete zopakovat otázku?“

Muž seděl blízko.

Naproti němu u stolu.

Mluvil hlubokým a klidným hlasem.

Mirre ten hlas poprvé zaslechl před zhruba dvěma týdny v telefonu. Tehdy mu zavolał člověk, který se představil jako Sven Cato, novinář na volné noze. Chtěl s ním udělat rozhovor. Lépe řečeno slíbil mu celý portrét. Jistě, Mirre sice v sou-
těži nevyhrál, ale ze všech účastníků se těšil největší publicitě a vzbudil ohlas na sociálních sítích. Diváci si o něm vytvořili obrázek na základě televizního pořadu a Sven měl zájem tu představu trochu dokreslit. Ukázat Mirreho další stránky, člověka za fasádou známé tváře. Požádal o setkání.

A tak se sešli. V Lázeňském hotelu, kde poobědvali na Svenův účet. Oba si dali pivo, ačkoli bylo úterý a teprve půl dvanácté dopoledne. Ale také bylo léto a volno. Sven postavil na stůl malý diktafon a začal klást otázky. Mirre odpovídal.

Teď si muž před ním zjevně vyložil jeho mlčení jako souhlas.

„K jakému slovnímu druhu patří slovíčka popisující vztahy mezi osobami, věcmi a místy, například: *na, do, před a v?*“

„Nevím,“ hlesl Mirre a zaslechl, jak vyčerpaně zní.

„Máte ještě deset vteřin na rozmyšlenou.“

„Já nevím! Neumím na ty vaše zasraný otázky odpovědět!“

Na okamžik se rozhostilo ticho, a když muž zastavil a vynuloval stopky, ozvalo se cvaknutí.

„Další otázka: Jak se jmenovala vlajková loď Kryštofa Kolumba, s níž v roce 1492 objevil Ameriku? Máte třicet vteřin, začínáme teď.“

Cvak.

Stopky znovu začaly odměřovat čas.

Rozhovor se odvíjel dobře. Sven byl sice ve věku Mirreho otce, ne-li starší, takže byl trochu mimo, ale Mirreho vyprávění ho zajímalo a celkem si popovídali. Když se Mirre vrátil z toalety, stála už na stole další dvě piva.

Určitě mu mezitím něco nasypal do pití, protože Mirremu se zanedlouho udělalo špatně. Nejdřív nastoupila slabost a otupělost.

Sven mu nabídl, že ho odveze domů.

Vyšli z restaurace a zamířili k parkovišti.

Potom se Mirre probudil. Tady.

S hlavou na tvrdém stole.

Napřímil se a několik vteřin mu trvalo, než si uvědomil, že nevidí. Když si chtěl sundat pásku z očí, nešlo to. Rukama dokázal pohnout jen o pár centimetrů. Přitom se ozvalo kovové chřestění.

Řetězy. Pouta.

V tu chvíli začal křičet a trhat jimi, ale jakmile se ozval povědomý hlas, zmlkl.

„Nikdo tě tady neuslyší a z pout se nevyvlékneš.“

Mirre se znovu rozeřval. Co se to kurva děje? O co tomu člověku jde? Začal mu střídavě nadávat a prosit ho. Výhrůžky převažovaly.

„Uklidni se. Za půlhodinku odsud můžeš být venku. Samozřejmě za předpokladu, že prospěješ.“

„Jak prospěju?“ zeptal se Mirre. „V čem?“

Šedesát otázek.

Třicet vteřin na zodpovězení každé z nich.

Třetina odpovědí musí být správně.

„A co se stane, když neprojdou?“ chtěl vědět Mirre.

„Tak začneme,“ odtušil muž, který se zřejmě vůbec nejmenoval Sven Cato. „První otázka: Co znamená zkratka NATO? Třicet vteřin, začínáme teď.“

Ozvalo se cvaknutí následované méně slyšitelným, rychlým odtikáváním.

Prvních deseti nebo patnácti otázek si Mirre v podstatě nevsímal. Jen trhal pouty, zasypával muže otázkami, o co mu sakra jde, vykřikoval, že si to Cato šeredně odskáče, případně žadonil o propuštění.

Výhrůžky a doprošování.

Ten druhý si toho ovšem vůbec nevsímal. Nevzrušeným hlasem mu předčítal jednu otázku po druhé, přičemž pokaždé

spustil stopky, zeptal se, zda má svůj dotaz zopakovat, a čekal na Mirreho odpověď. Po chvíli Mirreho věčným tónem upozornil, že jeho šance na slušnou známku se drasticky snižují a nebylo by od věci upustit od výhrůžek a místo toho se raději soustředit na test.

A tak Mirre začal poslouchat.

„Co je prvočíslo?“

„Která zvířata patří do takzvané Velké pětky?“

„Ve kterém desetiletí vznikl ostrov Surtsey u jižního pobřeží Islandu?“

„Jak se nazývá základní jednotka svítivosti?“

Zhruba v polovině zkoušky si Mirre uvědomil, že když se pohne, ozve se šustění. Igelit. Má pod sebou podložku z umělé hmoty. Sedák musí být zabalen v plastovém povlaku. Mirreho napadala pouze dvě zdůvodnění.

Zaprvé, že sedák je nový.

Zadruhé, že igelit chrání před znečištěním.

Před skvrnami a stříkanci od krve.

V tu chvíli mu tělem projela vlna adrenalinu a Mirre se rozhodl, že se z toho dostane. On tomu hajzlovi ukáže. Snažil se poslouchat, přemýšlet. Tuhle zkoušku prostě musí zvládnout.

„Ve kterém americkém státě leží město Chicago?“

„Jaká je chemická značka fosforu?“

„Kdo se stal švédským panovníkem po králi Oskaru Prvním?“

Jedna otázka za druhou, všechny pronášené týmž klidným, hlubokým hlasem. A Mirremu všechny připadaly stejně padlé na hlavu...

„Poslední otázka: Do které čeledi patří rosomák?“

Cvak.

Jaká čeled? Jak to myslí, čeled? Mirre věděl, že rosomák se anglicky řekne *wolverine*, protože viděl všechny marvelovské filmy, ale co to má společného s nějakou čeledí?

„Mám zopakovat otázku?“

„Ne.“

Zavládlo ticho. Do něj se ozývalo jen slabé, rychlé odtikávání. A potom další cvaknutí.

„Čas vypršel. Tak se na to podíváme.“

Mirre vydechl a položil hlavu na stůl. Dvacet jich nemá správně ani omylem. Dokonce ani dvacet otázek nezaznamenal.

Vtom zaslechl, jak muž naproti němu vstává. Mirre pomalu zvedl hlavu a naslouchal. Zdálo se, jako by se k němu falešný novinář blížil. V tu chvíli ucítil Mirre na čele chladný dotek kovu.

„Neprospěl jsi,“ prohlásil muž, který se samozřejmě nejmenoval Sven Cato. Mirre sebou nestačil ani cuknout, když proud vzduchu vytlačil z jateční pistole hrot, který mu prošel čelní kostí přímo do mozku.

Celý život ji obklopovaly lži. Neviditelné lži. Žila v jejich stínu více než třicet let, aniž si toho všimla. To se však změnilo. Teď je viděla všude kolem sebe. Narážela na ně, kamkoli se podívala.

Klam a faleš.

Nikdo jí neříkal pravdu.

Vůbec nikdo.

Anna, Valdemar ani Sebastian.

Máma, táta a další táta.

Odmítala je dál vnímat jako své blízké, protože takové významení si nezasloužili. Přestali být její rodinou a zbyly z nich jen osoby se jménem.

Anna. Valdemar. Sebastian.

Vanje se bortil život pod rukama. Když Valdemara zadrželi kvůli podezření z hospodářské kriminality, domnívala se, že je neviný. Oběť nešťastných okolností. Vždyť jde přece o jejího tátu. Jenže Valdemar se k podvodům doznal a Vanje se zhroutil svět.

Tehdy ještě nevěděla, že to byl jen začátek.

Opravdovou ranou pro ni bylo zjištění, že Valdemar není jejím biologickým otcem. Téměř ji to porazilo. Vyvinula hořečnou snahu sít se s novými skutečnostmi a dozvědět se pravdu. Uhodila na Annu, ale podcenila její schopnost klamat a všechno překroutit.

Anna jí řekla o jejím „skutečném“ otcí.

Prý je po smrti.

Další lež.

Vanja by dokázala pochopit, proč jí Anna o Valdemarovi neřekla pravdu. Ano, možná by to dokonce byla schopna i uznat jako správný krok. Valdemar byl celý život jejím tátou, a to tím nejlepším, jakého si dokázala představit. Proč jí ho tedy brát? Proč zbytečně poškodit dobrý vztah?

Jenže teď? Teď už je přece jasné, kým Valdemar je, lépe řečeno kým není. Proč tedy Anna lhala i potom? Proč jí odpírá pravdu? Ve Vanjiných očích se jednalo o nepochopitelné a neodpustitelné provinění, jehož následkem její vztah k Anně naprosto ochladl. Vyrostla mezi nimi mrazivá hradba a Vanja neměla nejmenší chuť na tom cokoli měnit.

Ona za ty lži přece nemohla.

Ona žádnou vinu nenese.

Ve chvíli, kdy jí povolila země pod nohama, navíc vystoupil ze stínu také Sebastian Bergman.

Její otec.

Proto se nechal znovu zaměstnat na kriminálce.

Bylo to nad slunce jasné. Veškeré jeho jednání mělo jediný důvod: dostat se do Vanjiny blízkosti a přátelsky si ji naklonit.

Noc po Billyho svatbě přišel Vanju vzbudit. V polospánku si vyslechla, že jí musí něco neodkladně vysvětlit. Těžko říct, jakou zprávu Vanja čekala, když se k ní posadil na rozestlanou postel. Každopádně ne tu, která následovala.

„Vanjo, já jsem tvůj otec,“ prohlásil a vzal ji za ruce.

Rozhodně se snažil sdělit jí svá slova co nejšetrněji. Mluvil ohleduplně a vlídně jí vysvětlil, jak se o svém otcovství dozvěděl, že nechtěl pokazit její vztah s Valdemarem, a Anna mu navíc mluvit zakázala. Přese všechno mu od začátku leželo na srdci Vanjino dobro.

Zdálo se, že to myslí upřímně.

Vanja jeho snahu oceňovala, ale na celé věci to v podstatě nic nezměnilo. Podraz je podraz.

Pohrávali si s jejím životem.

Skoro jako ve filmu *Truman Show* s Jimem Carreym.

Její život byl jedno velké divadlo a všichni si jen na něco hráli. Kromě ní samotné.

A tak ona, která vždycky kladla takový důraz na rozum a logiku, ztratila pevnou půdu pod nohama. Případala si jako v domě plném dveří, jež nikam nevedou. Ať se snažila sebevíc, nedokázala z něj najít cestu ven.

Vzala si dva týdny pracovní neschopnosti. Proseděla je doma ve snaze vyrovnat se se svými pocity. Vůbec to nepomohlo, jen si ještě bolestněji uvědomila, že je úplně sama.

Celý svůj dospělý život zasvětila dvěma věcem: práci a rodině.

Snažila se být dobrou policistkou.

A také dobrou dcerou.

Teď, když se rodina rozpadla, zbyla jí jen práce.

Jenže tam se pohyboval muž, o němž se zničehonic dozvěděla, že je jejím skutečným otcem. Dva její světy se protnulily. Už se jí nedařilo dál utíkat před myšlenkami, které na ni dotíraly:

Musí se vymanit ze stínu a pořídit si vlastní život.

Život, který bude jen její.
Jenže netušila, jak to udělat.

Ve škole bylo obvykle mnohem větší rušno, hlavně když se v chodbě vyrojily téměř dvě stovky žáků a zamířily ke svým skříňkám. Minulý čtvrtek však začaly letní prázdniny, a tak teď Lise-Lotte Gonzálezová stála ve ztichlé budově osamocená. S koncem školního roku se pojilo množství administrativní práce a Lise-Lotte se rozhodla dát se do papírování co nejdříve, aby ho měla z krku a mohla si s čistým svědomím užít nadcházejícího volna. Včera vydržela v kanceláři jen několik hodin, potom ji krásné počasí vylákalo ven, ale dnes si předsevzala, že se zdrží alespoň do čtyř odpoledne.

Vlastně jí ani nevadilo dovolenou o týden či dva odložit. Užívala si, že se může soustředit na práci bez neustálého vyrušování telefonáty a návštěvami kolegů a bez ustavičně se plnící e-mailové schránky.

Ve dvě odpoledne si Lise-Lotte dopřála zaslouženou přestávku na svačinu. Došla do opuštěné sborovny, dala vařit vodu a uvařila si šálek rozpustné kávy. V kuchyňské skřínce objevila po chvíli hledání krabičku starých mandlových sušenek. Usoudila, že to asi bude muset stačit.

Po krátkém občerstvení vyrazila na obchůzku. Ráda se procházela po čerstvě zrenovovaných místnostech své školy.

Tak na ni totiž nahlížela.

Jako by jí budova patřila.

Což samozřejmě nebyla pravda. Hildingova základní škola byla nejnovějším přírůstkem do rodiny takzvaných nezávislých škol. Zřizovatelem byla společnost Donnergruppen a zařízení bylo určeno pro žáky druhého stupně základní školy.

Nově otevřené instituci se od začátku dařilo.

Stále k nim přicházeli noví žáci, měli dobrou pověst, kompetentní vyučující a výsledky dalece překračující celonárodní průměr. Lise-Lotte proto nepochybovala, že vedení vůbec nelituje jejího jmenování do funkce ředitelky.

Odbočila za roh a kráčela chodbou s učebnami, kde se vyučovaly hlavně přírodní vědy. Vtom se zarazila. Jedny z řady bíle natřených dveří, které kupodivu celé pololetí odolaly veškerým pokusům o počmárání, byly pootevřené. A to by neměly, protože uvnitř se nacházely různé chemikálie, kyseliny, plynové bomby a další drahé a nebezpečné pomůcky.

Právě se chystala dveře zamknout, když ji něco zarazilo. Nahlédla dovnitř.

Co to tam je?

Otevřela dveře dokořán, aby se přesvědčila, že se nemýlí. Ano, viděla správně. Vlevo od interaktivní tabule seděl zády k ní člověk, svlečený do půli těla.

„Haló!“

Bez odezvy. Lise-Lotte postoupila o krok do místnosti.

„Haló, je vám něco?“

Stále žádná odpověď. Nezdálo se, že by ji dotyčný vůbec slyšel. Možná si vzal nějaké drogy? Soudě podle způsobu, jakým seděl na židli, byl buď v bezvědomí, nebo přinejmenším tvrdě spal.

Lise-Lotte k němu zamířila mezi řadami lavic s židlemi úhledně zvednutými nohami nahoru. Všechno připraveno na další pololetí, které začne za dva měsíce.

„Co je vám? Slyšíte mě?“

Teď viděla, že před ní sedí mladý muž. Potetovaný a s vypracovanými svaly. Ale co to má na hlavě? Kouzelnický klobouk, nebo co? A měl něco zvláštního i na zádech. Lise-Lotte zadoufala, že příčinou mladíkova stavu není nějaká z jejich chemikálií. Kdyby se někdo z místních výrostků vloupal k ní do školy a zdrogoval se nebo se něčím přiotrávil, rozhodně by to nepůsobilo dobře.

Vtom se Lise-Lotte překvapeně zastavila a na čele jí vyskočila vráska. Už viděla, co to má mladík na zádech.

Byly to dva listy papíru.

Formát A4.

Obě stránky byly popsané a tam, kde je někdo kancelářskými sponkami připnul ke kůži, zůstaly krvavé skvrny. Lise-Lotte se připravovala na nejhorší. Došla až k mladíkovi a sklonila se nad něj, aby mu viděla do tváře.

Pokud by jí jako důkaz jeho stavu nestačily mrtvolně vytřeštěné oči, při pohledu na malou kulatou ránu uprostřed čela už se o ničem pochybovat nedalo.

Vanja seděla na pohovce u Torkela v kanceláři a čekala.

Buď přišla příliš brzy, nebo má Torkel zpoždění.

Nejspíš to první, pomyslela si. Torkel byl známý svou dočvilností.

Vanja si uvědomila, že se cítí nesvá, aniž by věděla proč.

Torkel už pravdu o Sebastianovi znal. Vanja se mu svěřila, když jí během nemocenské volal a chtěl vědět, jak na tom je. Netušil, proč si vzala volno. Zřejmě se domníval, že chytila chřipku nebo něco podobného, co brzy odezní. Její sdělení ho samozřejmě zarazilo, ale zachoval se chápavě a poskytl jí jak čas, tak možnost promluvit si, kdyby to potřebovala.

Ta chvíle právě nastala.

Vanja nikoho jiného neměla a uvědomila si, že na vlastní pěst ničeho nedosáhne.

Přes prosklenou stěnu místnosti uviděla Torkela přicházet. Vstala, aby se dala trochu dohromady. Okamžitě si za svou bezděčnou reakci v duchu vynadala. Vždyť jde o Torkela.

Člověka, který je jejím přítelem i učitelem, na tom přece nedávné události nic nezměnily.

Půjde to hladce.

Torkel je na její straně.

Proč se teda chovám jako nervózní prvňáček, kterého zavolali do ředitelny? napadlo ji.

Torkel si jí všiml, když byl několik posledních metrů od dveří. Přívětivě se usmál a zvedl ruku na pozdrav, ale Vanje se přesto zdálo, že se mu v očích objevil náznak obavy. Možná není jediná, kdo je z nadcházejícího setkání nesvůj.

Torkel neví, proč za ním přišla.

Třeba se bojím, že o ni přijde.

A nepřijde? Co od něj vlastně chci? přemítala.

Uvědomila si, že sama neví. Celé se jí to vymklo z rukou. To se jí nepodobalo, a právě proto byla tak nervózní.

„Ahoj, Vanjo, moc rád tě zase vidím,“ pozdravil ji Torkel, přistoupil k ní a objali se. „Jak jsi na tom?“

„Moc dobře ne.“ Vanja si najednou uvědomila, jak příjemné je slyšet tu otázku z úst člověka, kterého opravdu zajímá odpověď. Protože mu na ní záleží. „Nějak se s tím nedokážu srovnat.“

„To chápu,“ podotkl Torkel tiše s rukou kolem jejích ramen. „Bylo toho na tebe příliš.“

„Jo, dalo by se to tak říct...“

Torkel se pousmál a znovu jí stiskl paži. Potom se uvelebil v křesle a pokynul Vanje, aby se posadila naproti na pohovku.

„Včera jsem se na chvíli viděl se Sebastianem,“ prohlásil poté, co se Vanja zpříma posadila na pohovku. „On se tu teď taky moc často neukazuje,“ pokračoval.

„Prozradils mu, že o nás víš?“ zeptala se Vanja.

Torkel zavrtěl hlavou. Co si o něm Vanja vůbec myslí? Přece mu výslovně řekla, aby si její tajemství nechal pro sebe, a musí vědět, že on její důvěru v žádném případě nezklame.

„Jak budeme postupovat dál?“ Torkel si opřel lokty o kolena a přiložil špičky prstů k sobě. „Řekni si, je to na tobě.“

Když Vanja viděla, jak vlídně a upřímně na ni Torkel hledí, přála si, aby měla po ruce lepší odpověď.

„Já nevím.“

„Není tu ani řádně zaměstnaný, pracuje na dohodu coby externí konzultant. Tu můžu klidně s okamžitou platností ukončit.“

Vanju to překvapilo a chvíli hledala slova. Takový scénář jí vůbec nepřišel na mysl. Naopak jí připadalo, že Sebastian je součástí týmu stejně jako ona. Najednou se jí naskytla možnost to změnit. Zbavit se ho.

Nebylo to jednoduché rozhodnutí.

Jedna její část už nechtěla Sebastiana nikdy vidět. Ale ta druhá si tím tak jistá nebyla a cítila pochybnosti.

„Já fakt nevím,“ vypravila ze sebe nakonec. Podobné rádoby odpovědi používala poslední dobou čím dál častěji. Nechávala rozhodnutí na ostatních.

„Můžu ho na místě vyhodit. Je to čistě tvoje volba,“ ozval se znovu Torkel. Vanja vděčně přikývla, ale její nejistota si v tu chvíli s vděčností nezadala. Možná dokonce převažovala.

Protože k Sebastianu Bergmanovi necítila nenávist. Nezlobila se na něj tolik jako na Annu s Valdemarem. Ani zdaleka ne. Vlastně mu nechtěla ubližovat. Musela uznat, že se spřátelili, a svým způsobem ho měla dokonce ráda.

„Musím si to nechat projít hlavou. Nějak mi to připadá jako moc jednoduché řešení,“ prohlásila.

„V jednoduchosti je někdy síla,“ opáčil Torkel.

To byla pravda, ale ve Vanjiných očích by se podobné řešení rovnalo strkání hlavy do písku. Nechtěla před problémy utíkat. Taková není. Nevyhýbá se jim. Potíže je třeba řešit přímo. Nebo se o to alespoň pokusit, byť bezúspěšně.

Pomalou zavrtila hlavou.

„Nevyhadzuj ho. Když si to rozmyslím, dám vědět.“

Torkel přikývl. Z jeho výrazu se nedalo vyčíst, co si o Vanjině rozhodnutí myslí. Právě se chystal něco dodat, když vtom

zazvonil telefon, a tentokrát se mu v obličejí jasně zračilo podráždění. Vstal, přešel ke stolu a zvedl sluchátko.

„Říkal jsem, že nechci být vyrušován,“ řekl úsečně. Potom se odmlčel a sáhl po opodál ležícím notesu s tužkou.

„Odkud že telefonovala?“

Torkel si začal dělat poznámky. Vanja mezitím vstala. Sice nevěděla, kdo volal ani odkud, zato jí bylo jasné, že to znamená nový případ.

Sebastian si nedokázal dát dohromady, jak mohl skončit na ostrůvku Adelsö. Lépe řečeno si nadával, že to vůbec připustil. Byla sice pravda, že zásadně operoval na cizí půdě, ale obvykle míval dost rozumu na to, aby si zajistil přiměřeně nekomplikovanou únikovou cestu. Tu pak většinou využil ještě před tím, než se jeho jednorázová známost ráno vzbudila. Tentokrát tedy tak prozíravý nebyl, což připisoval tomu, že jeho závislost se v poslední době vystupňovala. Nutková touha dobývat a lovit mu ovládla celý život.

Kvůli případu ve Värmlandu.

Kvůli Marii a její dceři Nicole.

Dívka se stala svědkem vraždy svých bratranců a tety se strýcem, a když ji policie našla, nemluvila. Sebastian přislíbil, že jí pomůže trauma zpracovat, a postupem času se s holčičkou i její matkou velmi sblížil. Až příliš. Nastěhovaly se k němu a stala se z nich téměř rodina. Nicole zaplnila prázdnotu, která v Sebastianově životě zůstala po smrti jeho vlastní dcery.

Bylo to nezdravé.

Nemohlo to vydržet.

A také nevydrželo.

Nakonec mu Maria dala jednoznačně najevo, že už ho nechce nikdy vidět.

Jenže on je vidět chtěl.

A tak se pustil do hledání. Nebylo to nijak těžké. Zjistil, že se přestěhovaly z bytu ve čtvrti Enskede do řadového domku v Åkersberze. Vypravil se tam, ale na místě ho přepadly pochybnosti.

Co má dělat?

Dá se vůbec něco dělat?

Chtěl jim vysvětlit, kolik pro něj znamenají a jak moc by si přál mít je zase u sebe. Protože se díky nim cítil nejšťastnější za celou tu dobu, která uběhla od 26. prosince 2004.

Ale lhal jim. I sobě. Nebo, jak to vyjádřila Vanja, využil jejich neobyčejné zranitelnosti. Toho si byla vědoma i Maria. V tu chvíli mu došlo, že i kdyby se jejich cesty znovu střetly, ničeho tím nedosáhne. A tak se k řadovému domku obrátil zády a odešel.

Pryč od Marii s Nicole.

Zpátky k pomíjivým sexuálním známostem, které pro něj nic neznamenaly.

Jako ta na ostrově Adelsö.

Sen ho probudil krátce před šestou. Jako obvykle měl pravou ruku sevřenou v pěst. Roztáhl prsty a svitlo mu, že tentokrát se mu nepozorovaně zmizet nepodaří. I kdyby znal cestu, což neznal, neměl nejmenší chuť jít sedm kilometrů na trajekt a potom prosedět celou věčnost v autobuse, aby se dostal zpátky do Stockholmu. Zůstal tedy v posteli a civěl do stropu, dokud nezaslechl, jak se žena spící vedle něj, nějaká Kristina, pomalu budí. Jakmile otevřela oči, usmál se na ni a letmo ji pohladil po tváři.

„Dobré ráno.“

Kristina se protáhla, ale než stačila zajet rukou k němu pod příkrývkou, Sebastian deku odhrnul a vstal.

„Dal bych si sprchu. Půjčíš mi ručník?“

Jeho společníci podle všeho trochu zklamalo, že má tak nasspěch, ale Sebastian neměl na další sex ani pomýšlení. Napětí, výzva, svádění a hra na dobyvatele mu pomáhaly přechodně zapomenout na bolest a vinu, které ho pomalu stravovaly. Kvůli tomu to dělal. Bez nich byl sex jen zbytečná námaha.

Když vyšel ze sprchy, zjistil, že mu Kristina udělala snídani. Neměl hlad. Takovým situacím se jinak za každou cenu vyhýbal. Protivil se mu jak falešný pocit spřízněnosti, tak iluze, že mají něco společného, protože pro něj bylo jejich první setkání od začátku zároveň tím posledním.

„Nechceš po snídani zajít na procházku?“ nadhodila Kristina, rozehrála v mikrovlnce domácí bagel a namazala ho máslem.

„Ne, chtěl bych, abys mě hodila na trajekt,“ přiznal Sebastian. „Nebo radši pokud možno až do města.“

Kristina odložila příborový nůž a věnovala mu užaslý úsměv. Asi si nadcházející den představovala trochu jinak.

„V noci jsi tvrdil, že zas tak moc zpátky nespícháš.“

„Namluvil bych ti cokoli, jen aby ses se mnou vyspala.“

To byla pravda, která ovšem v tu chvíli nezůstala bez následků.

První byl vítaný — nevyžádaná snídane vzala rychle zaslé.

Horší bylo, že se tím rozplynula i možnost odvozu.

A tak teď Sebastian kráčel po místní silnici a doufal, že ho cesta dovede do přístavu.

Najednou mu zazvonil telefon.

Mohla by to být Vanja, napadlo ho s nadějí.

Asi před měsícem, noc po Billyho svatbě, ho okolnosti přiměly jít s pravdou ven a přiznat, co věděl už delší dobu.

Je Vanjin otec.

Vanja z toho samozřejmě byla v šoku. Nejdřív mu nevěřila, a když ji konečně přesvědčil, vyprovodila ho ze dveří. Nebyl

to rozlícený vyhadzov, ani mu neřekla, že už ho nechce nikdy vidět. Spíš si přála být sama.

Potřebovala čas se s tím vyrovnat.

Potom dodala, že se mu ozve.

Což doposud neudělala.

Sebastian Vanju znal a jednou věcí si byl jistý: pokud má mít jejich už tak křehký vztah nějakou šanci na přežití, musí se Vanje podřídit. Ona rozhodne, zda a jak rychle si k němu znovu najde cestu. Jediný náznak nátlaku z jeho strany by znamenal, že se k němu dcera nadobro otočí zády.

A tak osaměl.

Sebastianovi samota nikdy nesevěčila.

Proto se teď koneckonců potuloval po ostrově Adelsö.

Nevolala mu však Vanja, ale Torkel.

Byl čas dát se znovu do práce.

Ursulu překvapilo, když se ve dveřích na terminálu letiště objevila její mladší kolegyně. Torkel si nebyl jistý, jestli Vanja bude chtít jet s nimi, ale nakonec ji zřejmě přesvědčil. Ursula by chápala Vanjino rozhodnutí tento případ vynechat. Sama neměla nijak zvlášť chuť znovu pracovat Sebastianovi po boku. Nestačilo, že je notorický lhář se závislostí na sexu, ze kterého se navíc vyklubal Vanjin otec, Ursula měla i své soukromé důvody.

Sebastianova blízkost ji totiž stála pravé oko.

Byli spolu sami u něj doma.

Ve vzduchu se vznášel příslib sexu.

A možná dokonce i něčeho víc. Alespoň z její strany, i když to by nikomu nepřiznala. Potom se objevila Sebastianova bývalá přítelkyně a přiložila ke kukátku ve dveřích pistoli.

Sebastian za Ursulou ani nezašel do nemocnice. Omluvil se spíš mimochodem a chtěl v jejich vztahu navázat tam, kde přestali, jako by se vůbec nic nestalo.

Ursula se otočila na Torkela stojícího vedle ní.

„Sebastian přijde taky?“

„Ano, slíbil to.“

„A Vanje to nevadí?“

„Ne.“

„Nemohli bychom o tom hlasovat?“ podotkla a zamávala na kolegyni, která zůstala stát u skleněných dveří a rozhlížela se. Vanja zvedla ruku na pozdrav a zamířila k nim. Vezla černý kufřík na kolečkách a Ursule připadala pozoruhodně vyrovnaná. Možná jen trochu bledší v obličejí než obvykle. A také trochu hubenější.

„Je pro tebe Sebastianova přítomnost problém?“ Ursula na sobě ucítila Torkelův zkoumavý pohled. Do hlasu se mu vloudilo něco zvláštního... Ursula se domnívala, že pro Torkela je její návštěva u Sebastiana doma uzavřenou kapitolou. Možná se však přes svou žárlivost ještě nepřenesl, ačkoli mu se Sebastianem oba svorně tvrdili, že o nic nešlo. Jen zcela nevinná společná večere. Nic víc.

„Sebastian je problém vždycky,“ opáčila a pokrčila rameny, aby celý rozhovor zlehčila.

„A pro tebe osobně?“

Torkel se přes to zjevně ještě nepřenesl.

„Ale ne,“ povzdechla si. „Aspoň ne víc než obvykle,“ dodala.

Když k nim Vanja došla, Ursula ji k jejich vzájemnému překvapení objala. Obvykle se do objímání nepouštěla. Ani s vlastní dcerou.

„Ahoj, kočko, jak se cítíš?“ zeptala se.

Vanja na ni zjihle pohlédla, vděčná za nečekaný projev ohleduplnosti.

„Jde to. Bude příjemné pustit se zase do práce.“

Potom se otočila k Torkelovi, aby odvedla řeč od svého osobního života. „V taxíku jsem stihla zběžně pročíst jen první protokol,“ řekla omluvně. „Máme k dispozici něco dalšího?“

„Ani moc ne,“ odpověděl Torkel. „Dvě vraždy. Výstřední provedení, v obou případech totožné. Oběti byly nalezeny ve škole se špičatou čepicí na hlavě, průstřelem čela a nějakým testem připnutým na zádech. První případ se stal minulý týden v Helsingborgu a druhý předevčírem v Ulricehamnu.“

„Takže vrah se přesouvá z místa na místo?“

„Vypadá to tak,“ přikývl Torkel. „Protokol od helsingborské policie je bohužel poněkud nedostačující.“

Ursula zavrtěla hlavou.

„Takže to budeme muset vzít úplně od začátku — jako ostatně vždycky,“ podotkla kysele.

„To zatím nevíme. I mimo naši kriminálku se najdou dobří policisté,“ mírnil ji Torkel.

„Škoda, že jsem ještě na žádného nenarazila,“ opáčila Ursula s úsměvem. „Vím, že se pokaždé snažíš místní policii hájit, ale dokonce i ty musíš uznat, že ta zpráva z Helsingborgu je učiněná hrůza.“

Ursula chtěla hledat zastání u Vanji, ale ta věnovala pozornost něčemu jinému. Když se Ursula otočila, hned jí bylo jasné, co ji upoutalo. Kyvnými dveřmi právě vešel dovnitř Sebastian a nesl se, jako by ho nic na světě netrápilo. Za ním právě vystoupil z taxíku Billy a spěchal mu v patách.

Celý tým je zase pohromadě...

Když Sebastian spatřil Vanju, zarazil se. Jeho bezstarostnost zmizela jako mávnutím kouzelného proutku.

„Jdu si s ním promluvit,“ řekla Vanja tiše a pustila držadlo kufříku.

„Nemám jít s tebou?“ nabídl se Torkel skoro otcovsky.

„Není třeba.“

Vanja se vydala směrem k Sebastianovi, který odložil zavazadlo a zřejmě se rozhodl vyčkat, co bude. Billy prošel kolem, letmo mu kývl na pozdrav a pokračoval k Ursule s Torkelem. Sebastian věděl, jaká tajemství se skrývají za jeho klidným zevnějškem. Věděl, co Billy tají. Teď byl však jen rád, že se Billy chová jakoby nic. Chtěl se soustředit na dceru.

„Ahoj, Vanjo,“ pronesl klidně, když od něj byla posledních několik metrů. „Nebyl jsem si jistý, jestli dorazíš.“

„Jsem tu.“

„Říkala jsi, že se ozveš...“

Vanja k němu přistoupila tak blízko, že cítil vůni jejího šamponu. Jako by se tím gestem snažila zajistit si uprostřed letištního shonu alespoň trochu soukromí.

„Dneska jsem šla kolem tvého domu,“ ztišila hlas, aby je nikdo z kolemjdoucích nezaslechl. „Ale nebyl jsi tam.“

„Ne, byl jsem u... kamarádky.“

Sebastian znovu začal proklínat svou výpravu na ostrov Adelsö. Kdyby si cestu z města odpustil, nejspíš by se s Vanjou neminuli.

„Ty žádné kamarádky nemáš,“ vpálila mu Vanja přímo do obličeje. „Takže jsi s někým šukal,“ pokračovala a znovu se ukázalo, že ho zná až příliš dobře.

Příležitosti ke lhaní je třeba dobře zvážit, to Sebastian věděl. A tentokrát by se lež vůbec nevyplatila.

„Omlouvám se,“ řekl upřímně. „Nevěděl jsem, že se ke mně chystáš. Mělas nejdřív zavolat.“

„Byl to bezprostřední nápad,“ pokrčila Vanja rameny. „Byla jsem za Torkelem. Asi bys měl vědět, že jsem všem kolegům řekla o našem... příbuzenském vztahu.“

„O mém otcovství.“

Vanja si ho chladně změřila. Pro něj je to tak jednoduché, a pro ni přitom tak složité. Nepřipadalo jí to spravedlivé.

„Ty to slovo rád používáš, co?“

„To teda jo,“ přikývl. „Jsem na tebe pyšný. Ale jestli je ti to nepřijemné, tak přestanu.“

Sebastian se rozhlédl po letištní hale. Všiml si, že Torkel s Ursulou a Billym teď stojí v jedné řadě a dívají se směrem k nim. Přinejmenším dva z nich, ne-li všichni tři, by v tu chvíli byli nejraději, kdyby jim ukázal záda. Přeji si, aby tu nebyl. Ale Sebastiana jejich názor nezajímal. Záleželo mu jen na ženě, která teď stála před ním.

„Udělám, co si budeš přát. Nechci tě ztratit,“ prohlásil a bez rozmýšlení uchopil Vanju za ruku. K jeho úžasu se mu nevytrhla. „Nebylas na to připravená,“ pokračoval s nelícenou upřímností. Právě se odehrával možná nejdůležitější rozhovor jeho života a Sebastian ho nechtěl pokazit zbytečnou odtažitostí. „Chápu, že jsi rozčilená. Zlobíš se na mě i na ostatní. Chápu to...“

Odmíchl se a vážil slova. Byl si vědom toho, že se pohybuje po tenkém ledě. Kdykoli se pod ním může otevřít propast, do níž ho jeho dcera shodí.

„Od chvíle, co jsem se to dozvěděl, mám hrůzu z toho, že po tomhle rozhovoru odejdeš a už mi nikdy nedáš šanci. Děsil jsem se toho. A děsí mě to pořád.“

Sebastian se zhluboka nadechl a pokračoval. Netušil, jestli si Vanja jeho slova bere k srdci. Výraz jejího obličeje nic neprozrazoval, ačkoli se pořád drželi za ruku.

„Ale je to tvůj život. Proto je to tvá volba.“

Potom se odmlčel. Měl toho na srdci mnohem víc, jenže takové věci se neprobírají na rušném letišti, kde je kolem plno lidí. Sebastian mlčel a čekal. Připadalo mu to jako celá věčnost.

„Můžeme být kolegové,“ pronesla Vanja nakonec klidně a uměřeně. „Ale co se týče té druhé věci...“ zmlkla. Zdálo se, že i ona hledá ta správná slova. Upřela na něj své krásné modré oči. „Nejsi můj táta. Ne v tom smyslu. Žádné společné trávené Vánoce a kytky na Den otců.“

Sebastian přikývl. Dopadlo to lépe, než se odvažoval doufat. „Na něco takového teď nemám sílu,“ pokračovala Vanja, jako by čekala, že ji Sebastian bude přemlouvat. „A možná to nepůjde nikdy. Můžeme být jen kolegové. Zvládneš to?“

Sebastian si oddechl. Vanja ho přijala alespoň částečně a i malá část je lepší než vůbec nic.

„Udělám, co bude v mých silách,“ prohlásil se vši důstojností.

„Tak to se snaž víc,“ podotkla Vanja a zmohla se na úsměv. „Protože jak to dopadá, když děláš, co je v tvých silách, už jsem párkrát viděla.“

S těmi slovy se otočila a zamířila zpátky k ostatním.

Z amplionu se ozvala výzva, aby se cestující do Göteborgu dostavili k bráně číslo třicet sedm. Sebastian vzal tašku a šel za Vanjou.

Jak bylo jeho zvykem, Billy během zhruba osmdesáti kilometrů z letiště Landvetter do Ulricehamnu ignoroval veškeré dopravní předpisy i kamery, takže už za necelé tři čtvrtě hodiny před sebou spatřili hladinu ulricehamnského jezera Åsunden. Sebastian měl dojem, že se na zamrzlém jezeře kdysi odehrála nějaká důležitá bitva, ale nepamatoval si ani to, kdy se událost stala, natož kdo zvítězil a jaký to mělo historický dopad.

Přijeli k jezeru ze severu, minuli velký kemp, kde se to hemžilo životem, a potom je GPS navigace navedla doprava na ulici Boråsvägen. Ta podle Sebastianova názoru vypadala jako každá druhá ulice v obyčejném maloměstě. Hodně zeleně. Mezi obytnými domy občas probleskla výloha obchodu nebo menší dílna. Potom se po jejich pravé ruce vynořila hrstka výškových budov. Obyvatelé horních pater pravděpodobně měli výhled na

jezero a nejspíš za svůj byt také o to víc zaplatili. Billy konečně zastavil před policejní stanicí. V záři odpoledního slunce se zdálo, že dům stavěli teprve nedávno. Přízemní část byla z režného cihelného zdiva, zatímco patro mělo světležlutou omítku. V oknech byly zelené markýzy a nad vchodem se po obou stranách dveří vyjímal policejní emblém. Billy zabočil vlevo a zaparkoval před kruhovou plochou trávníku, na němž stály tři o sebe opřené kamenné kvádry jako nějaká miniaturní napodobenina Stonehenge.

„Torkel Höglund?“ ozvalo se za jejich zády, sotva vystoupili z auta. Všichni se otočili a spatřili, jak se k nim blíží asi pětáctyřicetiletá žena. Než k nim došla, namířila za sebe rukou, v níž držela klíčky od auta, a zamkla zelený Volkswagen Passat stojící opodál. „Eva Florénová. Policie z Boråsu ve Västra Götalandu. Ráno jsme spolu telefonovali.“

Torkel přijal nabídnutou ruku a představil Evě zbytek svého týmu.

„Právě jsem se vrátila z ústavu soudního lékařství v Göteborgu,“ pokračovala Eva a vybědla kolegy, aby ji následovali dovnitř. „Otec oběti nám potvrdil totožnost.“

Prošli halou, kde na recepci seděli dva policejní příslušníci upřeně zahledění do počítače. Jinak tam bylo prázdné. Eva projela čipovou kartou čtečku, dveře zabzučely a otevřely se.

„Dáte si kávu?“ zeptala se Eva, když míjeli kuchyň pro personál. Lavice, kuchyňská linka i stůl byly ze světlého dřeva. Kolem stolu stály židle se sytě růžovým potahem. Kuchyňka byla od zbytku prostoru opticky oddělená zaobleným ostrůvkem se závěsnou skříňkou. Kuchyňský kout byl vybaven lednicí, mrazničkou i několika mikrovlnnými troubami a na lince vedle dřezu stál kávovar. V oknech visely bílé závěsy s velkými barevnými puntíky. Někdo se hodně snažil, aby místnost působila moderním dojmem, a výsledek byl vcelku zdařilý.

„Já si dám, díky,“ řekl Sebastian, když všichni ostatní kávu odmítli. „Černou, ale s kostkou cukru, pokud máte.“

Vanja si ho prohlížela. Jistě, možná má Sebastian prostě jen chuť na kafe, ale Vanja tušila, že za kladnou odpověď a přátelským úsměvem vězí něco jiného. Určitě se policejní komisařku, které se na ruce třpytil jak zásnubní, tak snubní prsten, pokusí svést. Sebastianovi totiž ani manželské sliby nebyly na překážku.

„Díky, jste hodná,“ pronesl, když mu Eva minutu nato podávala šálek teplé kávy. Sebastian vykouznil na tváři další úsměv a dal si záležet, aby při přebírání hrnku zavadil Evě o ruku. Vanja si povzddechla. Teď už o jeho úmyslech nebylo nejmenších pochyb. Ne že by to byla novinka, Vanja od něj nic jiného ani nečekala, ale jeho chování jí vadilo o to víc, že šlo o jejího otce. V tu chvíli ho jako pouhého kolegu brát nedokázala. Napadlo ji, že by to s ním asi měla probrat.

Eva je zavedla do zdejší zasedací místnosti. Na stěně visela tabule, u stolů stály židle stejné sytě růžové barvy jako v kuchyni a v oknech byly i stejné závěsy.

„Tohle bude vaše pracoviště. Jinou vhodnou místnost nemáme. Pokud si budete něco přát, musíte se obrátit na policii v Boråsu.“

Stoly byly rozmístěny před tabulí ve třech řadách po čtyřech, ne uprostřed místnosti, jak byl tým z oddělení vražd zvyklý.

„To bude stačit,“ prohlásil Torkel. „Většinou ani takhle velkou kancelář nedostaneme.“

„Teď to tu vypadá trochu jako ve škole,“ omluvila se Eva s odkazem na řady stolů. „Ale můžete si to tu samozřejmě přestavět podle svého.“

Policisté se usadili. Ursula, Vanja a Torkel do první řady a Billy se Sebastianem zaujali místo za nimi. Každý dostal tmavozelené desky s vyšetřovacím materiálem.

„Měli jste čas si všechno pročíst?“ zeptala se Eva.

„Jen někteří. Stejně bychom to ale rádi slyšeli od vás,“ odpověděl Torkel.

Eva přikývla, otevřela svou složku v totožných tmavozele-
ných deskách a vytáhla z ní fotografii svalnatého mladíka,
který se uvolněně usmíval do objektivu.

„Miroslav Petrovič. Dvacet jedna let, nalezen mrtev v učebně
chemie Hildingovy základní školy včera v odpoledních hodi-
nách,“ řekla Eva na začátek.

„Mirre,“ vyhrkl Billy, jako by nečekaně uviděl starého zná-
mého.

„Ano, přezdívalo se mu tak.“

„Došlo mi to až teď,“ pokračoval Billy a zavrtěl hlavou.

„Co ti došlo?“ Torkel se k Billymu zvědavě otočil.

„Skončil třetí v *Hotelu Paradise*,“ prohlásil Billy, jako by se
tím všechno vysvětlovalo.

Ostatní se s jeho slovy spokojili.

„Dnes ráno jsme se dozvěděli, že minulý týden došlo k ob-
dobné vraždě také v Helsingborgu, pokračovala Eva. „Tak jsme
se rozhodli požádat vás o pomoc.“

„Patricia Andrénová,“ přerušil ji Torkel.

„Přesně tak, ale nic víc v podstatě nevíme. Našli ji ve ško-
le se špičatou čepicí na hlavě. Měla prostřelené čelo a na zá-
dech připnutý nějaký papír s písemným testem, stejně jako
Petrovič. Doufám, že podrobnější zpráva už je na cestě.“

„Dobře,“ přikývl Torkel. „Co víme o Petrovičovi, kromě toho,
že je po smrti?“

„Jak říkal váš kolega, stala se z něj televizní hvězdička, pro-
tože se zúčastnil té reality show. Miroslavův otec Gabriel Pe-
trovič tvrdil, že jeho syn měl na úterý sjednanou schůzku
s nějakým novinářem kvůli rozhovoru. Měli se sejít na oběd.
Od té doby ho nikdo neviděl.“

„Věděl jeho otec, jak se ten novinář jmenoval?“ vzala si po-
prvé slovo Vanja.

„Ano, Sven Cato. Ve Švédsku žije šest lidí toho jména. Ale
žádný z nich ho v téhle podobě oficiálně nepoužívá.“

„A je někdo z těch šesti od novin?“ zeptala se Vanja, ačkoli předem znala odpověď. Kdyby to bylo tak jednoduché, nevolali by kriminálku.

„Ne. Samozřejmě to prověřujeme, ale vycházíme z předpokladu, že jméno je falešné.“

„Víme, jestli se schůzka uskutečnila a případně kde?“ přidala Vanja poslední dotaz.

„Zatím ne. Podařilo se nám utajit identitu zavražděného před novináři, takže tipy od veřejnosti ještě nemáme.“

„Myslíte, že to byl dobrý tah?“ nadhodil Torkel a neskrýval přitom rozladění. Petrovič byl podle všeho zavražděn před více než dvěma dny. Prvních čtyřicet osm hodin je přitom pro pátrání nejdůležitějších. Čím déle budou otálet, tím budou mít svědecké výpovědi týkající se úterka menší hodnotu.

„To zcela jistě ne, ale bylo to přání otce.“

Torkel si ztěžka povzdechl a přikývl. Takové rozhodování je vždycky složité.

„Pokud na to novináři nepřijdou sami, musíme to zítra zveřejnit. Potřebujeme si udělat co nejucelenější představu o posledních hodinách jeho života.“

„Teď už je to vaše vyšetřování,“ prohlásila Eva. „Je samozřejmě na vás, kdy se obrátíte na veřejnost. Já jen vysvětluji, proč jsme to neudělali sami.“

„Co ta škola?“ vložila se do rozhovoru Ursula. „Zajistili jste nějaké stopy?“

Eva zavrtěla hlavou, ještě než se vyslovila, což Ursule stačilo.

„Našli jsme ho ve třídě, ale zavražděn byl jinde.“

„A co zbytek školy?“

„V přízemí byly vypáčené dveře. Ale nic nenasvědčuje tomu, že by k vraždě došlo tam.“

Nic tomu nenasvědčuje podle názoru policie z Ulricehamnu, dralo se Ursule na jazyk, ale vzpomněla si na Torkelovu prosbu, aby svou nedůvěru k místním orgánům nedávala najevo.

„A co alarm?“ zeptala se proto, i když odpověď také tušila. Eva přesně podle předpokladů znovu zavrtěla hlavou. Ursula si povzdychla.

„Chci se tam podívat.“

„Jistě, jakmile tu budeme hotoví, odvezu vás.“

Sebastian se mezitím probíral fotografiemi z místa nálezu. Židle, oběť svázaná provazem, aby seděla zpříma, čelem ke zdi a natočená do kouta, na hlavě bílá špičatá čepice. Systematicky plánující sériový vrah, který se snaží svým činem něco sdělit.

Sebastian obvykle při přebírání případu od místní policie poslouchal jen na půl ucha, ale ta morbidní scenerie ho něčím přitahovala. Listoval dál složkou, až našel, co hledal. Kopii papíru, který měla oběť připnutý na zádech. Místa zašpiněná od krve byla sice obtížně čitelná, Sebastian přesto stránku rychle prolétl očima.

„První dojmy, Sebastiane?“ otočil se k němu Torkel.

Sebastian se narovnal, vzhlédl a zalitoval, že nemá brýle, které by si mohl důstojně posunout na čelo nebo na špičku nosu. Možná by si měl jedny pořídit. Pěstovat si profesorskou image. Pousmál se na Evu, ta ale tentokrát úsměv neopřetovala.

„Je to muž. Starší. Těžko byste hledali lidi pod padesát, kteří mají zkušenost se sezením na hanbě nebo s oslovskou čepicí.“ Sebastian se znovu zadíval na snímky. „Vrah chtěl toho mladíka zostudit. Podle všeho kvůli jeho nedostatečným všeobecným znalostem.“

„V jenom dílu *Hotelu Paradise* dostali soutěžící k řešení úkoly ze základky a byl to z jejich strany fakt propadák,“ vmísil se do hovoru Billy. „Moc jich nebodovalo, abych tak řekl.“

„Pachatel se nejspíš Petrovičovi v minulosti ozval, aby vyjádřil své opovržení.“

„Našli jste jeho mobil?“ ozval se znovu Billy. Eva zavrtěla hlavou.

„Ale máme jeho počítač...“

„Projděte e-maily, jestli si psal blog, tak komentáře pod ním, Instagram i Twitter,“ rozhodl Sebastian. „Ten muž ho už jednou kontaktoval.“

„Víš, že tihle lidi mají zástupy obdivovatelů stejně jako nepřátel. Takových příspěvků určitě budou mraky.“

Torkel se znovu napůl otočil k Sebastianovi.

„Co přesně hledáme?“

Sebastian upíral pohled na svázaného mladíka s oslovskou čepicí.

„Dobře napsanou zprávu vyjadřující pohrdání. Ale žádné výhrůžky ani nadávky. Bez pravopisných chyb.“

Sebastian znovu odpoutal oči od papíru a opět zatoužil po brýlích.

„Ještě jedna věc, i když to už vám možná došlo,“ řekl a potom se významně odmlčel. Počkal, dokud mu všichni nezačali věnovat náležitou pozornost. „Člověk, který vraždil dvakrát během jediného týdne, jen tak nepřestane.“

Eskilstunský kurýr

Redakce čtenářských příspěvků

Box 120

631 02 Eskilstuna

Jsou všude.

Přitom nemají světu co dát.

Mám na mysli všechny ty účastníky reality show a blogery. Navenek vypadají téměř shodně. Jak muži, tak ženy jsou potetovaní. Ženy se snad liší pouze silikonovými nadry a zvětšenými rty. Jejich inteligence se přitom pohybuje na úrovni dvouletého dítěte.

Naše televize dennodenně vytrubuje do světa, že v nové době jsou nejjistější cestou k úspěchu povrchnost, neschopnost, ba nefalšovaná blbost.

Věnujeme snad podobnou pozornost inteligentním lidem, kteří skutečně něco umějí? Mohou tyto dvě skupiny žít vedle sebe? Ne, lidé vzdělaní a chytrí bez rozdílu věku jsou cynicky odvrhováni.

Protože nepředstavují tu „správnou televizní zábavu“.

Nepřinášejí žádná „kliknutí“ a nejsou dostatečně „aktuální“.

Současná doba tyto osoby, které nic neumějí, a ještě jsou na to patřičně hrdé, vyzdvihuje a vytváří z nich vzor pro ostatní.

Jak říká nadaný Kristian Luuk v pořadu, který se, zaplaťpánbůh, zatím nestal obětí výše zmíněného trendu: Kam to povede?

Cato st.

Shotelem i jeho pokojem bylo všechno v pořádku.

Billy přesto netoužil po ničem jiném než odtamtud zmizet.

Zasedl k práci na Petrovičově počítači. Byl to přístroj značky Acer Aspire, se sedmnáctipalcovou úhlopříčkou, čtyřmi gigabajty operační paměti a pěti sty gigabajty na hard disku. Chtěl si udělat představu, kolik práce ho čeká, až se dá do podrobného pátrání. Věděl jistě, že Mirre má jak Instagram, tak Twitter, ale co Facebook, případně méně běžný blog nebo účet na Flickru?

Soustředěnost se však ne a ne dostavit. Billy měl tuhle práci rád a byl v ní dobrý. Kolegové z týmu od něj očekávali výsledky a jejich chvála pro něj hodně znamenala. Přesto se mu myšlenky rozutekly, sotva se dal do hledání.

Vzpomínal na Jennifer. Rozzlobilo ho, že se zaobírá cizí ženou místo své vlastní, a tak začal myslet na My. Prožili vydařené desetidenní líbánky v Turecku, svatbu...

Vybavil si i svatební noc.

A následující ráno.

V tu chvíli byl ztracený.

S povzdechem počítač zaklapl a vstal. Přešel k oknu a zahleděl se na jezero. Co teď? Když se přihlašovali, sdělila jim recepční, že hotel má k dispozici mimo jiné i menší posilovnu. Co takhle trochu se protáhnout? Na to neměl náladu. Navíc raději běhal venku. Neměl by někomu zavolat? Znovu mu vytanula na mysli Jennifer. Nevěděl proč. Sice se jednou líbali, asi měsíc před jeho svatbou, ale to bylo vše. Tehdy by oba rádi zašli dál, avšak Billy to zarazil, protože se měl ženit — a také se oženil — s My. Svou ženu miloval, takže by si měl chtít povídat spíš s ní, jenže s Jennifer bylo všechno jednodušší. Byli si v lecčems podobní, hodně věcí je spojovalo a měla pro něj jiný druh porozumění.

O svatební noci a ránu, které následovalo, ovšem Jennifer nevěděla. Nikdo by to nepochopil.

Nechápal to ani on sám.

Nakonec došel k tomu, že sezením v dusném hotelovém pokoji se svými neovladatelnými myšlenkami ničemu nepomůže. Vzal si bundu a vyšel ze dveří.

O minutu později už sbíhal schody do recepce. Rozhlédl se a pohled mu padl na Sebastiana usazeného s novinami v jednom z hnědých křesel opodál. Billy doufal, že se mu podaří nepozorovaně projít, ale Sebastian v tu chvíli zvedl oči od čtení a střetli se pohledem. Billy v duchu zaklel. Proč Sebastian

dřepí v recepci? To nemůže být u sebe v pokoji, nebo se toulat ulicemi Ulricehamnu ve snaze opatřit si zábavu na dnešní noc? To by se mu spíš podobalo. Billyho najednou napadlo, že ho Sebastian hlídá.

„Kam se chystáš?“ ozval se Sebastian. Vstal, začal si oblékat bundu a zamířil k Billymu.

„Ven.“

„Tak to jdu s tebou.“

Žádná otázka. Spíš oznámení. Na Billyho názor Sebastian očividně nečekal.

„Nepotřebuju chůvu.“

„Ber mě spíš jako... ošetřovatele divé zvěře.“

Billy se ani nenamáhal něco namítat, jen otevřel dveře a vyšel na dlážděný kruhovitý plácek před hotelem. Sice bylo pořád ještě dost teplo, ale Billy si stejně zapnul bundu a beze slova vykročil. Vydal se vpravo přes trávník a znovu odbočil doprava.

Sebastian ho po pár krocích dohonil a společně přešli přes silnici a zamířili k jezeru. Když tam došli, Billy odbočil doleva, aby jim nefoukalo do obličeje. Sebastian mu tiše kráčel po boku.

Všechno, co se za poslední měsíc seběhlo, je Billyho chyba.

Přišel totiž na to, že mezi Vanjou a Sebastianem je příbuzenský vztah. Stará dobrá policejní práce se zajištěním vzorku DNA Billyho utvrdila v podezření, které už nějakou dobu choval.

Pohrozil Sebastianovi, že pokud nezapomene, co viděl, Vanja se všechno dozví.

A Sebastian viděl dost. Stal se svědkem toho, jak Billy o své svatební noci škrtí kočku.

A má z toho potěšení.

Sexuální povahy.

Třebaže by Sebastian zapomněl rád, nešlo to. Proto zamířil rovnou za Vanjou, přiznal se k otcovství, a Billymu tak vyrazil zbraň z ruky. Potom začal uvažovat. Musel se rozhodnout, zda své zjištění oznámí Torkelovi.

Edward Hinde.

Charles Cederkvist.

Ty dva byl Billy nucen při výkonu služby zabít. Sebastiana sice zarážela Billyho reakce — nepřiměřeně mírná na to, že zastřelil dva lidi —, ale ani v nejdivočejších snech by ho nenapadlo, že si Billy spojí smrt s potěšením a nastoupí tak na ošemetnou cestu.

Zábrany, které lidem obvykle nedovolí proměnit své představy ve skutečnost, zmizely a Billyho čekala práce s jejich opětovným budováním. Představ už se totiž nezbaví nikdy, ale v takovém případě je třeba uvědomit si meze, rozeznat, že se jedná pouze o fantazie, a naučit se zacházet s pocity, které vyvolávají.

Sebastian na Billyho naléhal, aby vyhledal pomoc, což kolega doposud neudělal. Alespoň pokud mu bylo známo.

Když ušli po břehu kus cesty, přerušil Sebastian mlčení.
„Proč jsi chtěl ven?“

„To už ani nesmím vypadnout z pokoje nebo co?“

„Nervózní?“

Billy neodpověděl, což si Sebastian vyložil jako souhlas.
„Jak to jde s My?“

Billy mlčel. Co by také říkal. Samozřejmě že to s My šlo od desíti k pěti. I malá tajemství tíží, natož takové, jaké skrýval Billy. Právě se nacházel v situaci, kdy byl nucen přehodnotit všechno, co ví o sobě samém, a mimoto navíc i zvládnout pracovat a zároveň udržovat milostný vztah.

„Už sis s někým promluvil?“ nadhodil Sebastian a zjistil, že začíná být trochu udýchaný. Billy šel svižným krokem a Sebastian neměl formu na rychlejší procházky. Před jejich zraky se vynořil další kemp. Kolik jich v tomhle zapadákově ještě mají?

„Je ti doufám jasné, že jestli se mnou nebudeš mluvit, půjdu s tím za Torkelem.“

Zdálo se, jako by Billy trochu zvolnil.

„Tak proč to teda neuděláš?“

Zcela oprávněná otázka. Sebastian už nad ní sám uvažoval. Proč drží jazyk za zuby? Neměl Billyho nijak zvlášť v oblibě, ale věděl, že Vanja ho ráda má. Kdo ví, jak by reagovala, kdyby právě od Sebastiana vzešlo tvrzení, které rozbije celý jejich tým. Nemohl si dovolit být poslem špatných zpráv. Navíc nebylo od věci mít Billyho tak trochu v hrsti. S informacemi o Billyho poruše byl ve výhodné vyjednávací pozici pro případ, že by od něj někdy potřeboval protislužbu nebo jinou podporu. Billy jeho úmysly jistě tušil, ale proč mu to říkat přímo.

„Tak co, jak to jde s My?“ zeptal se Sebastian znovu.

Už se mu zdálo, že Billy neodpoví ani tentokrát, ale potom se ozval hluboký nádech, dlouhý povzdech a nakonec Billy hlesl:

„Odjela k rodičům a mně se ulevilo, že ji nemusím vídat každý den.“

Sebastian beze slova přikývl.

„Vyhýbám se tomu, abych jí zavolal,“ pokračoval Billy. „Právě jsem se oženil, a nechci mluvit s vlastní manželkou. Stačí ti to jako odpověď?“

„Ano, stačí,“ přikývl Sebastian.

„Dobře.“

Šli dál.

Ursula dorazila do hotelu v půl deváté večer.

Bylo zjevné, že Miroslava Petroviče nezabili ve třídě, ale někde jinde, a tělo do školy dopravili. Jak a kdy se tak stalo, by se mohlo podařit prokázat díky záznamům z bezpečnostních kamer, pokud kolem nějaké jsou. To byla Billyho práce.